

21

"อย่าร้องไห้..."

ฮีบีนและริมฝีปากเรียวบางของตนลงบนหน้าผากอินพโยอย่างนุ่มนวลแล้วพูดกระซิบออกมา คุณหญิงมีร่างกายของอินพโยซึ่งขึ้นสูงเพราะความโกรธและผิดหวังค่อยๆ เย็นลงในอ้อมกอดกว้างของเขา ทั้งสองนั่งอยู่อย่างนั้นโดยไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว ในช่วงเวลาที่เสียงสะอึกสะอื้นของอินพโยค่อยๆ เงียบลงนั้น สรรพเสียงรอบกายก็เริ่มดังเข้ามาในหูของทั้งสองทีละนิดๆ

'ซังฮีบีน ไอบ้าเอ๊ย! แกทำแบบนี้ได้ยังไง! นี่มันหน้าบ้านของตัวเองนะ!'

เหตุผลของฮีบีนซึ่งวิ่งเตลิดหายไปเมื่อครูได้กลับมายังที่เดิมอีกครั้ง "แค่ๆ"

ฮีบีนแกล้งทำเป็นโอ้อวดอีกอักแล้วผลักอินพโยออกจากอ้อมกอดอย่างหยาบคาย ท่าทางของฮีบีนซึ่งเปลี่ยนไปอย่างกะทันหันนั้นทำให้อินพโยจ้องฮีบีนตาโต ใบหน้าของเขาจากแดงจิ้งค่อยๆ ซีดลงเรื่อยๆ

"เอ่อ...ฉันขอโทษก็แล้วกัน แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามยังไง อะไรที่เป็นไปไม่ได้มันก็คือไม่ได้ยุดินนั่นแหละ ฉันเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ส่วนเธอเป็นนักเรียนประถม ทำยังไงได้ล่ะ"

"หา!?"

อินพโยอึ้งกับท่าทางของฮีบินที่วกกลับมาเป็นเหมือนเดิมอีกครั้ง แล้วเธอก็ถอนหายใจออกมา

"แล้วถ้าหากว่าอีกฝ่ายเป็นนักเรียนมัธยมปลายตามที่คิดไว้ตั้งแต่แรก! คุณฮีบินคิดจะทำอะไรกับอีกฝ่ายกันล่ะ!"

6

"อะ...อะไรนะ"

ฮีบินรู้สึกประหลาดใจเมื่อได้ยินคำว่า 'อีกฝ่าย' ที่อินพโยพูด ถึงมันจะเป็นเพียงสรรพนามซึ่งใช้เรียกทั่วๆ ไป แต่อินพโยกลับตะโกนใส่หน้าเขาราวกับว่าเขาเป็นพวกโรคจิต

ฮีบินรีบหันไปมองรอบๆ พร้อมกับคิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่าง เขาจึงดึงมือของอินพโยเพื่อจะย้ายสถานที่คุย

"ไปคุยกันที่อื่นเถอะ!"

"อย่ามาจับตัวฉัน!"

อินพโยสะบัดมือของฮีบินออกแล้วถอยหลังหนึ่งก้าว หัวใจของฮีบินถูกบีบแน่นจนเหมือนมันจะหายไป อินพโยไม่รู้ว่าฮีบินกำลังรู้สึกเช่นไร เธอพูดขึ้นมาอย่างเย็นชา

"ถึงฉันจะทำอะไรไร้สาระ แต่ก็ไม่เห็นต้องทำกันถึงขนาดนี้! คุณฮีบินคงจะคิดว่าฉันเป็นพวกชอบไล่จับผู้ชายสินะ แต่จะบอกให้ว่าผู้ชายที่ซี้ซลาดและใจแคบอย่างคุณฮีบินนะแยะที่สุด!"

สิ้นคำพูด อินพโยก็มองค้อนเขาแล้วหันหลังเดินกลับบ้านโดยไม่ลังเล กระทั่งประตูสีน้ำตาลบานใหญ่ถูกปิดลงดังปัง เขาก็ยังไม่อาจกระดุกกระดิกได้แม้แต่ปลายนิ้วมือ

'อินพโยบอกว่าฉันซี้ซลาดแล้วก็...ใจแคบ'

ตั้งแต่เกิดมาเขาก็เพิ่งเคยได้ยินคนด่าเขาอย่างนี้เป็นครั้งแรก
สองคำนั้นจากปากอินพโยทำให้ใจเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

"ซ็อกโกบารที่แสนอร่อย~! ถ้ากดตรงกันแรงๆ หนอยก็จะไหลเยิ้ม
ออกมา~!"

"ซังฮีกอน! หยุดร้องเพลงเง่านั่นได้แล้ว! ไอศกรีมฉันเสียรสชาติ
หมด...อ้าวพี่? ทำไมไม่เข้าบ้านล่ะ มัวทำอะไรอยู่"

ฮีกอนกับฮีแจซึ่งเพิ่งกลับจากร้านขนมเห็นพี่ชายของพวกเขาตอนยืนนิ่ง
มองประตูสีน้ำตาลอย่างงงงวยอยู่แบบนั้น ท่าทางของเขาเหมือนนกวางที่
กำลังทุกข์ตรมอยู่กับผืนดินอันแห้งแล้งไม่มีผิด

หลังจากแยกกับฮีบินหนึ่งชั่วโมง เสียงขว้างปาข้าวของกับเสียง
โวยวายก็ดังลั่นออกมาจากห้องของอินพโยไม่ยอมหยุด

'บ้าที่สุด! คุณฮีบินบ้าที่สุด! มาทำกับฉันแบบนี้ได้ยังไง!'

ตุ๊บๆ!

ความเร็วและแรงในการทุบหมอนซึ่งไม่รู้ชื่อไหนดีด้วยเลยนั้น
ค่อยๆ เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับฝุ่นที่ฟุ้งออกมา อินพโยทุบหมอนอยู่
พักหนึ่ง ก่อนจะฟุบหน้าลงบนหมอนที่นับไปแล้วร้องให้ออกมาเสียงดัง

'มาหาว่าฉันฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง! แล้วยังคิดว่าฉันเป็นพวกไล่จับ
ผู้ชายอีก! บ้า! บ้า!'

อินพโยปิดหมอนที่เต็มไปด้วยน้ำตา แล้วยื่นมือไปยังโทรศัพท์
มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

(ไม่มีข้อความใหม่)

'ฉันไม่โหดเดินเข้าบ้านมาแบบนั้น แต่เขาก็ยังไม่มีการตอบกลับอะไรเลยเหรอนี่ เขาไม่สนใจฉันจริงๆ ใช่มั้ย...'

อินพโยตัดพ้อในใจ เธอคาดหวังว่าตอนนี้น่าจะมีเมสเสจจอนั่งจากฮีบีนเข้ามาได้แล้ว แต่เมื่อพบว่ามันไม่เป็นอย่างนั้น เธอก็ยิ่งไม่โหดเข้าไปใหญ่

8 'การที่ฉันเป็นเด็กประถมนั้นเป็นปัญหามากขนาดนั้นเลยหรอใจ! เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคนอื่นซะหน่อย! ไม่เห็นจะต้องรู้สึกผิดอะไรเลยนี่นา!'

อินพโยมองค้อนตุ๊กตาหมีที่แกว่งไปมาอยู่ตรงปลายโทรศัพท์มือถือ ตุ๊กตาหมีสำหรับคู่รักที่ฮีบีนซื้อให้

'เขาทำกับฉันแบบนี้ได้ยังไง ทั้งๆ ที่ตอนนี้ฉันไม่เหลือพื้นที่ว่างในใจให้คนอื่นอีกแล้ว เจ้าหมี! แกคิดยังไงอี!'

อินพโยจ้องมองตุ๊กตาหมีในชุดวันพีชสีชมพูอยู่พักใหญ่ แล้วจึงเริ่มพูดคุยกับมัน

"อินพโย... ถึงเธอจะบอกว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคนอื่น แต่ยังไงก็ต้องแคร์สังคมนะ"

เจ้าหมีพูดด้วยน้ำเสียงสดใส (แต่อินพโยได้ยินเป็นเสียงหลอน)
อินพโยไหวไหล่แล้วร้องไห้โฮออกมา

"ทำไมต้องแคร์สายตาคนอื่นด้วย แต่ต่างฝ่ายต่างชอบกันก็พอแล้วไม่ใช่หรือไง"

"อย่ามาพูดจาอะไรไร้สาระอย่างนั้นะ! เธอรีบๆ ทำให้ฉันได้พบกับ
ดารลิ่งค์ของฉันเร็วๆ เข้าเถอะน่า!"

เจ้าหมีเปลี่ยนเป็นหมาป่าในช่วงพริบตา พอเห็นท่าทีของเจ้าหมีที่
ไม่สนใจอะไรเลยนอกจากเรื่องของตัวเองนี่แล้ว ดวงตาของอินพโยก็เต็ม
ไปด้วยความโกรธ เธอกระซอกเจ้าหมีออกจากโทรศัพท์มือถือทันที

"เดี๋ยวนี้หันมาคุยกับตุ๊กตาหมีแล้วเหอ"

คิมพโยที่เข้ามาในห้องตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ทำหน้าที่ เมื่อเห็น
น้องสาวพูดคุยอยู่กับตุ๊กตาหมี อินพโยพยายามสกัดกั้นความโกรธพลาง
ดันตัวขึ้นจากที่นอน

"คนอะไรไม่มีมารยาทเอาซะเลย! ไม่รู้จักเคาะประตูก่อนเข้าห้อง
สุภาพสตรีแบบนี้!"

"ไหนลองพูดอีกทีซิ!"

"เอ่อ...เปล่าๆ ก็แค่...ถามว่ามาเย็นไม่พูดไม่จาอยู่ตรงนั้นตั้งแต่
เมื่อไหร่ ... ถึงฉันจะเป็นน้อง แต่ก็ต้องการความเป็นส่วนตัวเหมือนกันนะ..."

อินพโยรีบแก้ตัวพร้อมกับพูดโอดครวญ เธอรู้สึกทึ่งกับประสาท
การรับฟังอันฉับไวของคิมพโยจริงๆ อย่างกับมีเซ็นเซอร์ฝังอยู่ในหูยังงี้
ยังงั้น

พอเห็นท่าทางเซื่องๆ อย่างกับลูกหมาของอินพโยแล้ว คิมพโยก็
ยิ้มเยาะๆ แล้วยื่นเบงค์หมี่นวดอนสามใบไปตรงหน้าเธอ

"ไปซื้อผ้าอนามัยมาให้หน่อย ยี่ห้อโซฟีอัลตราไวเวอริเนทกับวิสเปอร์
กรีน เอาแบบมีปีกทั้งสองยี่ห้อเลยนะ"

"ไม่เอา! วันนี้ฉันเหนื่อยมากๆ!"

อินพโยตะโกนออกมาแล้วก็ดึงผ้าห่มมาคลุมหัวเพื่อปกป้องตัวเอง
จากเสียงตะโกนของคิมพโย

"ถ้าแกไม่ไปซื้อให้ฉัน! ฉันจะไม่ไปงานเทศกาลเป็นเพื่อนแกแล้วนะ!"

'ไม่รู้ว่าไอ้ร่างเล็กๆ นั้นไปเอาแรงจากไหนมาพูดพาล่ามแบบนี้ละ'

อินพโยลุกขึ้นมาพร้อมกับทำหน้าบึ้งตึง

"เขียนใส่กระดาษให้หน่อย ซื่อยาวมาก ฉันจำไม่ได้หรอก"

"อายุขนาดแกควรจะเรียนรู้เรื่องพวกนี้เอาไว้ได้แล้วนะ ถ้าเรื่อง
พื้นๆ แค่นี้ยังจำไม่ได้แล้วจะทำยังไง"

"ไม่ต้องเรียนรู้หรอก! ฉันยังเด็กอยู่เลย!"

อินพโยไม่เข้าใจความหมายของการมีประจำเดือนครั้งแรกแม้แต่น้อย คิมพโยยิ้มออกมาอย่างเสียไม่ได้กับการปฏิเสธอย่างแข็งขันของอินพโย

10

ตอนนี้หัวใจของอินพโยกำลังคุกรุ่นไปด้วยไฟแห่งความโกรธที่มีต่อฮีบินและเจ้าตุ๊กตาหมี

'ชื่อมาหกห่อเลย เก็บไว้ใช้ได้'

คำสั่งของคิมพโยลอยขึ้นมาในหัวพร้อมกับที่อินพโยก้าวเท้าเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต อินพโยมาซื้อของที่วันนี้จะสองถึงสามรอบได้ โดยซื้อทั้งขนมและข้าวของเครื่องใช้อื่นๆ นั่นทำให้เธอสนิทกับคุณลุงเจ้าของร้านถึงขั้นพูดเล่นกันได้ด้วยซ้ำ แต่ไม่รู้เป็นอะไร...เวลาเธอมาซื้อผ้าอนามัยให้คิมพโยทีไร เธอจะต้องรู้สึกอายทุกครั้ง ยิ่งพอตอนคิดเงินด้วยแล้ว เธอจะเงินจนไม่รู้ว่าจะเอาตาไปไว้ที่ไหนดี

'จะว่าไปฉันก็โตแล้ว ทำไมจะต้องมีคนพาไปงานเทศกาลด้วยนะ!'

อินพโยเข้าใจว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่แล้ว ซึ่งความจริงมันไม่ใช่เลย ตอนนี้ภายในหัวของเธอปรากฏภาพของคิมพโยที่กำลังนอนดูรายการคอมมิดี้พร้อมกับหัวเราะฮ่าๆ อยู่หน้าจอทีวี

"โซฟีอัลตราโอเวอร์ไนท์... วิสเปอร์กรีนแบบมีปีก..."

อินพโยท่องชื่อยี่ห้อผ้าอนามัยพลางมองหาตามชั้น ผู้หญิงที่อยู่

รอบๆ ต่างทำหน้างงๆ แล้วพากันออกห่างโดยที่เธอไม่รู้ตัว ในที่สุดอินพโยก็เจอผ้าอนามัยที่กำลังมองหา เธอหยิบพวกมันใส่ถุงตะกร้าแล้วหันหลังหมุนตัวกลับตรงหัวมุม ทันใดนั้นเอง

"โอ๊ย!"

"ว้าย!"

อินพโยชนเข้ากับคนที่เดินมาจากฝั่งตรงข้ามอย่างจัง ตะกร้าที่คล้องอยู่กับข้อมือตกลงสู่พื้น เธอมองห่อผ้าอนามัยที่กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้นแล้วก็รู้สึกหน้าร้อนขึ้นมาทันที แล้วอยู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียงคันทูดังขึ้น เธอจึงเงยหน้ามองคู่กรณี

"ลื...อินพโย?"

ผู้ชายคนที่กำลังยืนอยู่หน้าเธอไม่ใช่ใครอื่น...ลิแจมินนั่นเอง หลังจากจบการแข่งขันกีฬาฤดูใบไม้ร่วงเธอก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย อันที่จริงแจมินแวะเข้ามาซื้อเบียร์และกับแกล้มก่อนที่จะตรงไปยังบ้านฮีบิน โดยมีจุดประสงค์คือพูดกับเขาให้ชัดเจนถึงเรื่องความรู้สึกที่ตนมีต่ออินพโย

'ดินะที่ไม่ได้ตะโกนออกไปว่า อะไรกันวะเนี่ย!'

แจมินรู้สึกถึงสายตาของอินพโยที่มองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า ถ้าเป็นไปได้...เขาอยากแกล้งทำเป็นไม่รู้จักรักแล้วเดินออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตไปซะจริงๆ หัวซึ่งยุ่งเหยิงเพราะโดนลมพัดกับชุดวอร์มสบายๆ แบบที่ใส่อยู่บ้านนั้นทำให้เขาดูแย่มาก

'ฉันนี่ท่าจะอาการหนักแะ เค้ายังไม่ได้พูดอะไรซักหน่อย แค่มองเท่านั้นเอง...'

แจมินมีท่าทีกระสับกระส่าย ต่างกับอินพโยผู้ซึ่งพยายามอย่างเต็มที่ที่จะนึกชื่อเพื่อนของฮีบินให้ออก ตอนนั้นเธอมัวแต่ใส่ใจเฉพาะกับฮีบิน ถึงจะได้พูดคุยกันบ้างก็แค่นิดหน่อย รู้สึกคันทูดังๆ หน้าก็จริง แต่เธอจำชื่อ

||

คนคนนี้ไม่ได้

"ออกมาซื้อของเหรออ"

แจมินอดทนต่อความเงิบไม่ไหวจึงยิ้มและพูดออกมาอย่างนุ่มนวล หัวใจของอินพโยเต้นแรงทันทีเมื่อเห็นรอยยิ้มนั้น มันไม่ได้เต้นแรงเพราะความตื่นเต้น แต่เต้นแรงเพราะความประหม่าเมื่อเห็นผู้ชายหล่อๆ ในสถานการณ์น่าอายแบบนี้

12

'จะซื้ออะไรก็ช่างเถอะ ฉันต้องรีบเก็บผ้าอนามัยขึ้นมาให้หมดเดี๋ยวนี้!'

ไม่ว่าจะคิดเท่าไรก็คิดชื่อของแจมินไม่ออก อินพโยจึงเลิกสนใจแล้วก้มหน้าลงเก็บผ้าอนามัยอย่างเกร็งๆ

"คะ ออกมาซื้ออะไรนิดหน่อยนะคะ"

"ขอโทษนะ ฉันไม่ทันมองข้างหน้านะ เลยชนเธอเข้า"

สายตาของแจมินเหลือบมองที่พื้นแล้วก็เห็นห่อผ้าอนามัยตกอยู่ใกล้เท้า เขาทำหน้ารับรู้เหมือนกับจะพูดว่า 'อย่างนี้เอง' จากนั้นจึงก้มลงเก็บห่อผ้าอนามัยขึ้นมาพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงสดใส

"อะนี่"

"อะ...ขอบคุณ"

ปกติแล้วแจมินมักออกมาซื้อผ้าอนามัยให้น้องสาวเป็นประจำอยู่แล้ว เรื่องนี้จึงไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอายแม้แต่นิดเดียว ทว่าอินพโยกลับจ้องมองการกระทำอันเป็นธรรมชาติของเขาด้วยสายตาจุ่นง เขาถึงเพิ่งรู้ว่ามันช่างเป็นการกระทำที่ขาดความนึกคิดมากแค่ไหน

'โอ๊ย! ลืมไปเลยว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิงที่เพิ่งจะอายุสิบกว่าๆ เท่านั้น เป็นวัยที่อ่อนไหวง่ายเสียด้วยสิ'

แจมินคิดถึงน้องสาวซึ่งนอนอยู่ที่บ้านตั้งแต่เมื่อเย็น แล้วก็พยายาม

คิดว่ามันคงไม่เป็นไร

"ถ้าเรียบบร้อยแล้วก็ไปจ่ายตังค์กันเถอะ"

"เอ่อ...ค่ะ"

แจมินหลีกเลี่ยงให้อินพโยผู้ซึ่งกำลังอึ้งกับท่าทางของเขา พอเธอก้าวเท้าออกไปแล้ว เขาก็เดินตามหลังเธออย่างเป็นธรรมชาติ ถึงแม้สี่หน้าท่าทางของเขาจะดูสุภาพเรียบบร้อย แต่ภายในหัวนั้น...หมาป่าแจมินกำลังประเมินเด็กสาวคนนี้อยู่

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่เป็นร่างกายของเด็กประถม ออกกำลังกายด้วยวิธีไหนกันนะ สัดส่วนถึงได้โค้งเว้าเป็นรูปตัว S แบบนี้ แล้วยังผมยาวเหยียดตรงนี้อีก เข้ากันได้เหมาะเจาะไปเลย

เข้าใจแล้วว่าทำไมไอ้เจ้าฮีบิโนที่คิดอะไรอยู่ในกฎเกณฑ์เสมอถึงพลาดเข้าจ้งเบ้อเรอ ไม่ใช่แค่สวยเท่านั้น...ยังมีเสน่ห์ดึงดูดอีกต่างหาก...'

แจมินกลัวว่าจะมีคนมองเขาเป็นตาเต่าหัวงู แม้ว่าความจริงแล้วอายุสี่สิบนี่ยังเป็นวัยรุ่นสุดใสซื่อซำอยู่เลย (ถ้าจะไม่เอาไปเทียบกับอินพโยละกันนะ) เขาจึงมองซ้ายมองขวาอย่างหวาดระแวงเล็กน้อย ท่าทางอย่างนี้ของเขาเหมือนกับฮีบิโนตอนที่พยายามจะรักษาภาพพจน์ของตัวเองไม่มีผิด

"คิดเงินเลยมั๊ยครับ"

ได้ยั้งดั่งนั้น อินพโยก็กลับมา มีน้ำเสียงสดใสอีกครั้ง

กะน้อยอินพโยไม่มีทางล่วงรู้ถึงจิตใจของหมาป่าแจมินได้เลย เธอกลอกลูกตาอันสดใสไปมาก่อนจะจ้องมองแจมินที่กำลังเดินไปที่เคาน์เตอร์แจมินรู้ตัวว่าถูกจ้อง เขาจึงไม่สามารถควบคุมการเต้นของหัวใจได้เลยในขณะที่จ่ายเงิน รวากับถูกไฟฟ้าล้านโวลต์ซ็อตเข้าให้ยังงั้น

"สองหมื่นสี่พันแปดร้อยวอนครับ"

"..."

"คุณลูกค้าครับ?"

"อ้อ ครับ เท้าไหนนะครับ"

"สองหมื่นสี่พันแปดร้อยยวนครับ"

"จ่ายด้วยการรูดได้มั๊ยครับ"

"ได้ครับ"

คุณลุงเจ้าของร้านจ้องแฉกด้วยสายตาเหมือนจะบอกว่ายอมนอนนี้
ถามเรื่องที่อยู่คำตอบแน่ชัดอยู่แล้วออกมาทำไม

"อ่า...เอามาแต่บัตรเอทีเอ็มเหอเนี่ย เอ่อ...จ่ายเป็นเงินสดก็ได้
ไหม้ครับ"

14

"ครับ"

ผู้ชายคนนี้จะบ้าไปกันใหญ่แล้ว ตอนนั้นลูกค้าซึ่งรอชำระเงิน
ต่อจากแฉกน้อยๆ เพิ่มขึ้นทีละคนสองคน

"อ้อ...อืม...เหมือนจะมีเศษอยู่แปดร้อยยวนแฮะ"

สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว มือซึ่งสันระริกราวกับมือของคนป่วยกำลัง
ค้นหาเศษสตางค์ แฉกไม่รู้ว่าจะควบคุมสถานการณ์ตรงหน้านี้อย่างไร
แล้ว และแทนที่เขาจะหยิบเศษสตางค์ออกมา เขากลับเขียนเช็คส่งจ่าย
หนึ่งแสนยวนซะอย่างนั้น สายตาอันเต็มไปด้วยความสงสัยของผู้คนในร้าน
ต่างจับจ้องมายังเขา ส่วนสีหน้าของอินพโย...ก็บูดบึ้งจนไม่รู้ว่าจะบรรยาย
ออกมาเป็นคำพูดยังไง

'โธ้ย! ทำไมมันถึงน่าขายหน้าอย่างนี้เนี่ย!'

แฉกจ่ายเงินเสร็จก็รีบออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตทันทีราวกับกำลัง
หนีอะไรบางอย่างอยู่ พร้อมกับก่นด่าตัวเองอยู่ในหัวว่าเขาเกิดเป็นบ้าอะไร
ขึ้นมา อินพโยเดินตามเขามาติดๆ

เธอไม่รู้หรอกว่า...เด็กประถมอย่างเธอกำลังทำลายชีวิตของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยหลายคนอยู่...